

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanova 2353/1, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou A|K|K|L advokáti s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Branislav Kolarovič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 7/2015 zo 14. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6

ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 7/2015 zo 14. decembra 2016 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky (ďalej len „Rada“) oznámila sťažovateľke začatie správneho konania č. 239/SKO/2015 oznámením vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s tým, že podľa Rady *„na programovej službe JOJ odvysielal program Štartovací balíček TV JOJ, v ktorom vystupovala moderátorka spravodajského programu a zároveň telenákupné šoty, ktoré spolu s reklamou presiahli zákonom povolený rozsah 12 minút v jednej hodine vysielania“*.

Potom, ako 23. júna 2015 Rada rozhodnutím č. RP/036/2015 uložila sťažovateľke sankciu – pokutu vo výške 9 500 eur za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii (ďalej len „rozhodnutie Rady“), najvyšší súd po podaní odvolania zo strany sťažovateľky napadnutým rozhodnutím odvolaniu sťažovateľky nevyhovel a rozhodnutie Rady potvrdil.

3. Ako ďalej sťažovateľka uvádza, *„... najvyšší súd rozhodnutím... zasiahol do základného práva sťažovateľky na (i) spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; a (ii) slobodu prejavu a šírenie informácií, garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 ústavy..., ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s článkom 1 dohovoru.*

... k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd: (i) absolútne opomenul relevantne odôvodniť odvolací dôvod nedostatočného (žadného) odôvodnenia rozhodnutia Rady vo vzťahu k naplneniu kritérií pre zásah do slobody

prejavu; (ii) nedostatočne a arbitrárne vyhodnotil odvolací dôvod neoprávneného zásahu do slobody prejavu sťažovateľky; (iv) potvrdením rozhodnutia Rady arbitrárne uzavrel, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky. Rovnako sťažovateľka namieta, že vydanie rozhodnutia bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov v odôvodnení rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu nedostatočného (žiadneho) odôvodnenia rozhodnutia Rady, hoci sťažovateľka uplatnila nedostatočné (žiadne) odôvodnenie ako jeden zo žalobných dôvodov, je možné považovať za vážny zásah do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu sťažovateľky. Rovnako sťažovateľka namieta, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie dôvodov vychádzajúcich z limitačnej klauzuly článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu sťažovateľky.“.

4. Zdôrazňujúc absenciu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zo strany najvyššieho súdu, sťažovateľka tak Rade, ako i samotnému najvyššiemu súdu vyčíta zásah do slobody prejavu a dodáva, že «... zásah do jej slobodného prejavu v podobe rozhodnutia Rady (a rozhodnutia najvyššieho súdu) by bol zákonný (ústavný) len vtedy, ak by (i) ohrozil niektorý z chránených záujmov podľa článku 26 ods. 4 ústavy alebo článku 10 ods. 2 dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu; a zároveň ak by (ii) bolo takéto obmedzenie proporcionálne k sledovanému legitímnemu cieľu (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti)...

... síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, avšak tento zásah nesledoval žiaden legitímny cieľ a ani nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti)...

... je zrejmé, že Rada a najvyšší súd obmedzili právo na slobodu prejavu sťažovateľky na základe „domnelej“ ochrany práva divákov (spotrebiteľov) pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a taktiež domnelej ochrany divákov pred nezákonným zneužitím na reklamné účely. Bez ohľadu na to, že ani Rada ani najvyšší súd neidentifikovali, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy bol v prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, je potrebné konštatovať, že „právo spotrebiteľov“ (ako bližšie nešpecifikovanej masy divákov) na ochranu pred nadmerným

prerušovaním sledovaného programu a taktiež domnelej ochrany divákov pred nezákonným zneužitím na reklamné účely, nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo „divákov“ ústava ani Dohovor nepoznajú...

Nakoľko predmetné ustanovenia ústavy a Dohovoru neuvádzajú ochranu divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a taktiež ochranu divákov pred nezákonným zneužitím na reklamné účely ako možný dôvod pre obmedzenie slobody prejavu a tento „dôvod“ nie je možné subsumovať ani pod jednu zo 4 limitačných klauzúl čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré potvrdilo rozhodnutie Rady je nezákonné, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tak predstavuje protiústavný zásah do slobody prejavu sťažovateľky.

Sťažovateľka uvádza, že aj informácie reklamného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu...

Obmedzenie slobody prejavu spočívajúce v obmedzení vystupovania moderátorov spravodajských relácií v telenákupných šotoch je taktiež neproporcionálne z dôvodu, že akýkoľvek bežný divák vie podľa charakteru relácie (doplnkového vysielania) rozlíšiť, či moderátor vystupuje ako moderátor spravodajskej relácie alebo naopak vystupuje ako „herec“ v reklamnom alebo telenákupnom šote, kde jeho vystupovanie má primárne komerčný charakter. Úvahy najvyššieho súdu o tom, že divák by nemusel rozoznať „váhu“ propagačných tvrdení sú arbitrárne a v žiadnom prípade nezodpovedajú realite. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že obmedzenie slobody prejavu na základe rozhodnutia najvyššieho súdu nebolo proporcionálne, čím sa stalo nezákonné.»

5. S ohľadom na uvedené sťažovateľka v závere podanej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby vyslovil porušenie ňou označených práv (bod 1) napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a jej priznal úhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s odvolacím dôvodom sťažovateľky týkajúcim sa neexistencie proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky a uzavrel, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky.

9. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa nemôže viazať na povolenie štátu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Rozhodnutím Rady bola za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii uložená sťažovateľke pokuta vo výške 9 500 eur. O opravnom prostriedku sťažovateľky proti rozhodnutiu Rady rozhodol napadnutým rozhodnutím najvyšší súd tak, že rozhodnutie Rady potvrdil, sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal a zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur.

12. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky vysporiadal týmto spôsobom:

«Najvyšší súd po dôslednom oboznámení sa s kompletným spisovým materiálom odporkyne, vrátane priloženého obrazovo-zvukového záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá OSP), sa stotožnil s právnymi závermi odporkyne, že navrhovateľka

odvysielaním jednotlivých komunikátov propagujúcich súťaž Štartovací balíček TV JOJ, porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keď odvysielala na programovej službe JOJ komunikáty, ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu, v ktorých účinkovala moderátorka spravodajského programu televízie JOJ a zároveň porušila povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2008 Z. z., keď odvysielala na programovej službe JOJ reklamné bloky a komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček TV JOJ, ktoré rovnako naplnili definíciu telenákupného šotu, v celkovom časovom rozsahu 14 minút, čím došlo k prekročeniu času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny o 2 minúty.

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa spísania, resp. nespísania zápisnice zo vzhliadnutia obrazovo-zvukového záznamu, senát najvyššieho súdu uvádza, že s touto námietkou sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach napr. sp. zn. 7SŽ/2/2013 z 24. septembra 2014, 7SŽž/8/2013 z 24. septembra 2014, 3SŽ/18/2013 zo 6. mája 2014. Táto ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky potvrdil správnosť záverov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7SŽ/8/2013 z 24. septembra 2014 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil...

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa s obrazovo-zvukovým záznamom z predmetného vysielania v posudzovanej veci nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní. Ohliadku veci však možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správne orgánu alebo sa ohliadka veci vykoná na mieste, kde sa táto vec nachádza

(ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľky mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu...

... v danom prípade bol zrejmy legitímny cieľ a to osobitná ochrana divákov pred nezákonným konaním vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej služby na požiadanie, ktorý bolo potrebné chrániť a ktorý opodstatňuje predmetný zásah do práva na slobodu prejavu na základe zákonných obmedzení vyplývajúcich z ustanovení § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a zároveň primeraný, čím boli splnené všetky podmienky pre obmedzenie ústavou chráneného práva na slobodu prejavu vymedzeného v čl. 26 ústavy, ktoré je možné zaradiť pod limitačnú klauzulu ochrany práv a slobôd iných. Povinnosti vysielateľa vyplývajúce z § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v oblasti regulácie vysielania sú v súlade správnymi predpismi práva EÚ, t.j. smernicou Európskeho parlamentu a Rady Európy č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (čl. 23 ods. 1) a medzinárodnými záväzkami, t.j. Európskym dohovorom o cezhraničnej televízii (čl. 13 ods. 4).

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa výroku II. napadnutého rozhodnutia, ohľadom časového rozsahu odvysielaných komunikátov, najvyšší súd konštatuje, že sa stotožňuje s tvrdením odporkyne, že navrhovateľka nevzala do úvahy komunikát v trvaní 16 sekúnd propagujúci súťaž Štartovací balíček TV JOJ odvysielaný v čase od 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod.. Uvedený komunikát bol zaradený do celkového času vyhradeného reklamným a telenákným šotom, nakoľko z jeho obsahu vyplýva, že spadá pod definíciu telenáknpu. Senát najvyššieho súdu sa z uvedených dôvodov nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že Rada v posudzovanom výroku rozhodnutia uviedla skutočnosti v rozpore so zisteným skutkovým stavom, z dôvodu ktorého je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Rovnako senát najvyššieho súdu prisvedčil argumentácii odporkyne, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 307/2014 nemožno aplikovať

na prejednávaniu vec, pretože sa týka inej povinnosti vysielateľov (§ 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z.) a síce povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov s tým, že názory a komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/36/2015 z 23. júna 2015 podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. septembra 2014, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Navrhovateľka je preto povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 eur na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu.»

13. Ústavný súd uznáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo

na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

14. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu však obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 dohovoru.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017